

han opdagede det Brev, som hans Kone havde efterladt der. Han stod nogen Tid med det i Haanden og betragtede det med den molboagtige Maaben, der var ham egen, naar han overraskedes.

„Hvad er det for et Brev?“ sagde han højt.

Konvoluten, som var aabnet, bar hans Kones Navn; og baade Udskriften og selve Brevet var skrevet med fordrejet Haand.

„Hvad er det her for Kæltringestreger!“

Brevet var undertegnet „En Troende af Menigheden“ og indeholdt en Opfordring til hans Kone om at have et vaagent Øje med Jørgen Stauns Gaard paa Bakken. „Din Mand har sin Gang der, og Oleaner er en Møgmær, som jo alle veed.“

Han undersøgte Frimærkets Poststempel, Konvoluten og tilsidst Vandmærket i Papiret, som han holdt op for Lampeskæret.

Og nu svulmede Halsen paa ham. Et nyt, mørkt Uvejr brød ind over hans Sind. Han slog Haanden i Bordet, saa det rungede.

„Nej, det her er dog for galt!“

Han rev Døren op og raabte ud gennem den mørke Forstue, hvor en smal Lysstribe røbede, at Dagligstuedøren var bleven ladet paaklem:

„Stine! Er du derinde? ... Aa, hør et Øjeblik!“

Det varede temmelig længe, inden hun kom; og det var med en utryk Skæven til Skrivebordet, at hun klemte sig ind og blev staaende henne ved Døren. Men hendes Mands Kalden havde heller ikke lydt som en bodfærdig Anraabelse. Der havde tværtimod været Dommedagsbebudelse deri.

„Hvad er det her for noget?“ spurgte han og rystede Brevet foran hendes Ansigt.

„Ja, hvad er det?“ sagde hun og rettede sine mørke Øjne paa ham med en dristig Anklage.

„Hold nu op med det Komedievæsen! Det er jo dig selv, der har skrevet det Brev. Nægt det it’!“

Stine Vestrup holdt Armen parat til at afbøde et Slag. Det var et Par Gange hændet, at hendes Mand i Hidsighed havde forløbet sig overfor hende.